

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **Ing. M. H.**
X

žalovaný: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2025, č. j. MPSV-2025/55744-921,

takto:

- I. Žaloba se *zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se *nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce pobíral příspěvek na bydlení. Nedoložil pak ovšem své příjmy, a proto mu nárok na něj zanikl. Nyní namítá, že žádné příjmy neměl, a proto nebylo co dokládat, resp. že nevěděl, že je i v takovém případě musí dokládat. Doprovází to argumentací na porušení jeho základních práv. Žádná z jeho námitek však není důvodná. Správní orgány postupovaly i rozhodly naprosto správně.

II. Rozhodnutí správních orgánů a související skutkové okolnosti

2. Žalobce měl přiznaný příspěvek na bydlení. V oznámení o jeho přiznání od Úřadu práce – krajské pobočky v Brně („úřad práce“) ze dne 20. 6. 2024 se mu dostalo poučení o jeho zákonných povinnostech. V tomto oznámení se uvádí: „Pro trvání nároku na dávku je v každém 2. a 4. čtvrtletí povinnost doložit příjmy všech společně posuzovaných osob a náklady na bydlení za 1. a 3. čtvrtletí, a to nejpozději do 30. 4. a 31. 10.“
3. Aby žalobcův nárok pokračoval ve 4. čtvrtletí roku 2024, tak bylo nutné rozhodné příjmy a náklady na bydlení doložit nejpozději do 31. 12. 2024 [§ 51 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře]. Dne 8. 1. 2025 žalobce obdržel oznámení o zániku nároku na příspěvek na bydlení, protože neprokázal v zákonném termínu výši příjmů a nákladů na bydlení pro pokračování nároku od 1. 10. 2024. Proti tomuto oznámení podal žalobce námitku, ve které vysvětloval svůj postup při prodloužení nároku na dávku od 1. 10. 2024. Podle svých slov nesprávně pochopil způsob dokládání rozhodných příjmů. Domníval se, že pokud nemá žádné příjmy, tak nemusí nic dokládat. Žádal o prominutí této chyby.
4. Na základě námítky žalobce vydal Úřad práce dne 21. 1. 2025 rozhodnutí pod č. j. 56523/25/BM („rozhodnutí úřadu práce“), kterým se rozhodl mu odejmout příspěvek na bydlení od 1. 10. 2024, protože nárok na dávku zanikl ke dni 30. 9. 2024. Úřad práce v odůvodnění citoval § 51 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře a uvedl, že žalobce příjem do konce kalendářního čtvrtletí nedoložil, a proto nárok na dávku zanikl. V závěru rozhodnutí úřad práce žalobce upozornil, že může uplatnit nárok na příspěvek na bydlení zpětně podáním nové žádosti o příspěvek na bydlení se všemi náležitostmi. Pokud by prokázal nárok na výplatu za dobu, za kterou dávka nenáležela, doplatila by se zpětně až tři měsíce od data podání nové žádosti.
5. Proti rozhodnutí úřadu práce podal žalobce odvolání. Rozsáhle popsal důvody, proč se domníval, že nemusí žádné příjmy dokládat, pokud žádné příjmy nemá. Není podle něj nikde stanovena povinnost dokládat, že žádné příjmy nemá. Dále v odvolání uvedl, že dne 21. 10. 2024 doložil na podatelnu úřadu práce písemnost s kopiemi příslušných SIPO formulářů za období 3. čtvrtletí 2024.
6. Žalovaný ovšem rozhodnutím ze dne 28. 2. 2025, č. j. MPSV-2025/55744-921 („rozhodnutí žalovaného“), odvolání žalobce zamítl. Po prostudování spisové dokumentace dospěl ke stejnému závěru jako úřad práce, tedy že žalobci zanikl nárok na příspěvek na bydlení ke dni 30. 9. 2024, protože v období od 1. 10. 2024 do 31. 12. 2024 neprokázal příjmy a náklady na bydlení za 3. čtvrtletí roku 2024.
7. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že se ve spisové dokumentaci nenachází ani náklady na bydlení doložené údajně žalobcem dne 21. 10. 2024. K odvolání žalobce nepřiložil potvrzení o tom, že by náklady na bydlení úřadu práce v zákonném termínu doložil. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl o povinnosti dokládat výši svých příjmů poučen v oznámení o přiznání dávky. K žádosti „nulové“ příjmy doložil. V minulosti už příspěvek na bydlení také pobíral a doklad o výši čtvrtletního příjmu pravidelně dokládal, ač rovněž neměl žádný příjem. Tato povinnost prokázat výši příjmů mu je tedy nejen známa, ale také ji pravidelně realizoval.
8. Žalovaný také poukázal na možnost nápravy situace podle § 54 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře, podle něhož nárok na výplatu dávky zaniká uplynutím tří měsíců ode dne, od kterého dávka náleží. Žalobce proto mohl až do 31. 1. 2025 uplatnit novou žádost o příspěvek na bydlení s nárokem od 31. 10. 2024. Žalobce obdržel rozhodnutí úřadu práce

právě 31. 1. 2025, mohl tedy ještě téhož dne o příspěvek na bydlení od 31. 10. 2024 požádat. Rozhodnutí úřadu práce ho na tuto možnost upozornilo. Jiný postup k nápravě zákon o státní sociální podpoře neumožňuje.

9. Úřad práce každopádně podle žalovaného odňal žalobci příspěvek na bydlení od 1. 10. 2024, v souladu se zákonem, protože nárok na dávku zanikl ke dni 30. 9. 2024.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

10. **Žalobce** ve své rozsáhlé žalobě požaduje zrušení rozhodnutí žalovaného i úřadu práce, obnovení výplaty dávky od 30. 9. 2024 a doplacení příslušenství jako penále za zpoždění.
11. Faktický průběh sporu začal tím, že žalobce obdržel 2. 7. 2024 oznámení o přiznání dávky státní sociální podpory na bydlení. Dne 21. 10. 2024 předložil žalobce na úřadu práce doklad ohledně nákladů na bydlení ve formě krátkého vysvětlujícího textu s příloženými kopiemi nascanovaných účtenek SIPO na druhé straně listu. Žádné příjmy neuvedl, protože v daném období žádné nedosáhl. Dne 14. 1. 2025 obdržel oznámení o zániku předmětné dávky s možností podání námítky.
12. Žalobce podal 20. 1. 2025 námitku, v níž správně a oprávněně vylíčil, že pokud žádné příjmy nedosáhl, nemusí je dokládat. V námitce uvedl své zkušenosti z práce na finančním úřadě a odvolal se na § 4 odst. 2 občanského zákoníku. Námitku doplnil konkrétním prohlášením o jednotlivých druzích příjmů podle zákona o státní sociální podpoře s tím, že takové příjmy nenabyl. Úřad práce námitku svým rozhodnutím zamítl.
13. Žalobce podal 17. 2. 2025 odvolání. Argumentoval, že úřad práce není institucí oprávněnou kontrolovat příjmy osob, na což má právo jen finanční správa podle § 38y zákona o dani z příjmů. Dikce § 51 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře není podle žalobce v jeho případě oprávněná, protože žádný příjem nenabyl, tedy nedosáhl rozhodné příjmy s hodnotou od 1 Kč výše.
14. Žalobce napadá především § 51 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, který stanoví povinnost prokázat výši rozhodných příjmů a nákladů na bydlení nejpozději do konce prvního měsíce následujícího čtvrtletí. Argumentuje, že slovo „prokázat“ v zákoně o státní sociální podpoře nemá takovou právní sílu, jakou má v zákoně o daních z příjmů § 38y, který jasně stanoví „poplatník je povinen prokázat“. Zákon o státní sociální podpoře podle žalobce neřeší situaci se žádnými příjmy, ale pouze s příjmy od 1 Kč výše. Pokud žádné příjmy nedosáhl, neměl povinnost nic předkládat ani hlásit, protože zákon takovou povinnost neurčuje.
15. Ve věci nákladů žalobce argumentuje, že řádně a v termínu předložil kopie účtenek SIPO, což je podle zákona jediné možné a dostačující. Zákon o státní sociální podpoře ani zákon o pomoci v hmotné nouzi podle něj nikde neurčují povinné náležitosti bankovních výpisů k předložení na úřad práce. Požadování fyzické úhrady nákladů z bankovního výpisu považuje za obcházení zákona a porušení ústavního pořádku. Na účtenkách SIPO dokonce dobrovolně uvedl datum podání příkazu bance k úhradě, ale ani to úředníkům nestačilo.
16. Hlavní námitkou žalobce je porušení ústavního pořádku, konkrétně práva na majetek podle § 1012 občanského zákoníku a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod („Listina“). Argumentuje, že volné peníze jsou po zdanění či osvobození od daně majetkem osoby podle § 991 občanského zákoníku (řádna držba) a § 1011 občanského zákoníku (vlastnictví). Podle § 1012 občanského zákoníku má vlastník právo se svým vlastnictvím v mezích právního

řádu libovolně nakládat a jiné osoby z toho vyloučit, tedy i úřad práce. Pouze finanční úřady mají podle § 38y zákona o daních z příjmů oprávnění vyžadovat prokázání příjmů, a to jen u zdanitelných příjmů. Úřad práce mezi takové instituce nepatří. Není finančním úřadem.

17. Bankovní tajemství podle § 38 odst. 1 zákona o bankách chrání všechny bankovní obchody a peněžní služby bank, včetně stavů na účtech. Banka může sdělit údaje chráněné bankovním tajemstvím třetí osobě, pouze pokud tak zákon výslovně stanoví nebo pokud klient souhlasí. Zákon o bankách neurčuje žalovaného ani úřad práce jako subjekty oprávněné k získání těchto informací. Žalobce považuje vyžadování bankovních výpisů za porušení práva na majetek a bankovního tajemství. Vlastník bankovního účtu může, ale nemusí předložit bankovní výpis jen podle svého rozhodnutí.
18. Žalobce kritizuje bezmezné navazování sociální podpory na příjmy osob, protože to odporuje právu na majetek každého jednotlivce. Napadá také skutečnost společně posuzovaných osob žijících ve společné domácnosti podle § 4 zákona o státní sociální podpoře a § 2 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi.
19. Žalobce napadá také procesní postupy institucí. Kritizuje, že úředníci úřadu práce a žalovaného pouze omílají text § 51 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, aniž by zohlednili širší zákonný kontext a jeho oprávněné argumenty v námitce a odvolání. Považuje to za neodbornost a porušení ústavního pořádku. Argumentuje, že jejich procesní jednání nebylo spravedlivé, protože žalovaný jako nadřízená instituce vždy podpoří postup úřadu práce, takže nezaměstnaní nemají skutečnou možnost domoci se práva.
20. Žalobce míří žalobu i na zákon o pomoci v hmotné nouzi, kde vidí obdobné procesní problémy při odnímání dávek osobám v hmotné nouzi podle § 49 odst. 5 daného zákona. Napadá celý systém, ve kterém státní instituce porušují ústavní pořádek vůči nezaměstnaným osobám, které se neumí bránit. Kritizuje, že instituce zneužívají své mocenské postavení vůči osobám závislým na sociálních dávkách, které z nouze udělají cokoliv. Považuje to za totalitní přístup a vydírání k protizákonnému konání.
21. Žalobce požaduje po soudu vyjasnění, zda úřad práce má oprávnění vyžadovat prokazování příjmů a nákladů podle § 51 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře ve světle ústavního pořádku, Listiny a občanského zákoníku. Pokud soud nebude schopen některé skutečnosti rozhodnout samostatně, tak žalobce navrhuje postoupení věci na Ústavní soud.
22. **Žalovaný** zdůrazňuje, že postupoval v souladu s právními předpisy, od kterých se nemůže odchýlit. Posuzovat jejich případnou protiústavnost mu nepřísluší. Podmínky nároku na příspěvek na bydlení stanoví zákon o státní sociální podpoře, podle něhož musel žalovaný i úřad práce postupovat. Nárok žalobce zanikl ke dni 30. 9. 2024, protože do 31. 12. 2024 neprokázal výši příjmů a nákladů na bydlení pro trvání nároku na dávku podle § 51 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.
23. Žalobce byl o této povinnosti řádně poučen v oznámení o přiznání. Rovněž v minulosti dokládal pravidelně doklad o výši čtvrtletního příjmu, byť žádný příjem neměl. Žalovaný také znovu upozorňuje, že žalobce mohl do 31. 1. 2025 uplatnit novou žádost o příspěvek na bydlení s nárokem od 31. 10. 2024 [§ 54 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře], na což byl v rozhodnutí úřadu práce upozorněn.
24. **Žalobce** na vyjádření žalovaného ještě zareagoval replikou, ve které už ovšem nevznáší žádný nový argument, jehož podstata by do té doby nezazněla.

IV. Hodnocení věci soudem

25. Žaloba *není důvodná*.
26. Soud předesílá, že jádro věci je jednoduché: doložil žalobce své příjmy, kdy měl, aby trval jeho nárok na příspěvek na bydlení, nebo nikoliv? Soud to uvádí z toho důvodu, že velká část námitek vznesených v žalobě míří mimo toto poměrně úzké jádro věci. Soud proto nepovažuje za nutné reagovat na vše, co žalobce v žalobě uvádí. Ostatně podle judikatury Nejvyššího správního soudu takovou povinnost nemá (viz např. rozsudky ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Pokud se tedy k něčemu soud dále již adresně nevyjadřuje, pak je vypořádáním dané námitky, že to s výše popsanou podstatou věc nesouvisí.
27. Pokud pak jde o výše popsané jádro věci, tak žalobce v otázce doložení příjmů vlastně ani nečiní sporným, že je opravdu nedoložil. Argumentuje spíše, že je ani dokládat nemusel. V tom se, jak se soud nyní pokusí vysvětlit, mýlí.
28. Podle § 51 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře platí:
- „Příspěvek na bydlení se vyplácí vždy po období kalendářního čtvrtletí nebo v rámci tohoto kalendářního čtvrtletí po dobu kratší, trval-li nárok na tuto dávku jen po kratší dobu, než je kalendářní čtvrtletí. *Je-li příspěvek na bydlení vyplácen k poslednímu dni 1. nebo 3. kalendářního čtvrtletí, náleží jeho výplata v bezprostředně následujícím kalendářním čtvrtletí, jen jestliže nejpozději do konce prvního kalendářního měsíce tohoto následujícího kalendářního čtvrtletí se prokáže výše rozhodných příjmů za kalendářní čtvrtletí, k jehož poslednímu dni byla dávka vyplacena. Neprokáže-li se rozhodný příjem podle věty druhé, zastaví se výplata příspěvku na bydlení od splátky náležející za kalendářní měsíc, do jehož konce je třeba prokázat výši příjmů pro výplatu příspěvku na bydlení na následující kalendářní čtvrtletí. Neprokáže-li se rozhodný příjem ani do konce kalendářního čtvrtletí, za které by se měla uvedená dávka vyplácet, nárok na příspěvek na bydlení zaniká.* Ustanovení vět druhé až čtvrté se vztahují také na prokazování nákladů na bydlení. (...)“ [zvýraznil soud].
29. Zákon o státní sociální podpoře pak v § 6 písm. a) dodává, že *rozhodným obdobím*, za které se zjišťuje rozhodný příjem, je u příspěvku na bydlení *období kalendářního čtvrtletí předcházející kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na výplatu dávky prokazuje*. Pro tuto věc tedy platilo, že pokud žalobce chtěl pobírat příspěvek po 1. 10. 2024, pak měl doložit své příjmy za předcházející čtvrtletí (3. čtvrtletí 2024).
30. Žalobce své *příjmy* za 3. čtvrtletí 2024 nedoložil. Proto se výplata příspěvku k 30. 9. 2024 zastavila. A protože žalobce nedoložil své příjmy do ani do konce 4. čtvrtletí, tak mu zanikl celý nárok na příspěvek na bydlení. Přesně jak to zákon o státní sociální podpoře v § 51 odst. 5 předvídá.
31. Argumentace žalobce, že příjmy dokládat nemusel, pokud žádné neměl, pak nemůže obstát. Jak trefně namítá žalovaný, žalobce o tom byl nade vší pochybnost poučen v oznámení o přiznání příspěvku na bydlení. A sám nulové příjmy doložil k žádosti o příspěvek na bydlení ze dne 13. 6. 2024, kde v příslušném formuláři s názvem *Doklad o výši čtvrtletního příjmu* – o němž tedy zjevně také dobře věděl – za 1. čtvrtletí roku 2024 přehledně uvedl, že žádných příjmů nedosáhl. Žalobce tedy neměl odkud nabýt své přesvědčení, že nulové příjmy nemusí dokládat.
32. Bylo by navíc absurdní, pokud by povinnost dokládat nulové příjmy neexistovala, jak se žalobce snaží soud přesvědčit. Příspěvek na bydlení závisí na tom, jaké má žadatel o něj

příjmy [§ 24 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře]. Z povahy věci toho, že jde o žádost o státní sociální podporu, je pak zjevné, že je to právě žadatel, kdo má zákonné podmínky pro tuto podporu – včetně výše svého příjmu, tj. i výše nulové – prokazovat. Je to právě žadatel, kdo to vůbec reálně prokázat může. Je to navíc v jeho zájmu. Nelze proto přenášet na úřad práce, aby si sám z vlastní iniciativy zjišťoval, jaké příjmy žadatel má. To by obecně vzato byla s ohledem na základní právo na respektování soukromého života poměrně děsivá představa, pokud by stát vůbec takovou samostatnou „vyšetřovací“ pravomoc měl a mohl ji účinně vykonávat.

33. Nicméně pokud žadatel žádá stát o státní sociální podporu v podobě příspěvku na bydlení, pak je logické, že výše jeho příjmů hraje roli a musí ji proto státu sdělit. I když je tato výše 0 Kč. Pokud by to žadatelé nedělali, tak by to znamenalo, že by nebylo, jak průběžně hodnotit, zda stále splňují zákonné podmínky pro příspěvek na bydlení. To je přesně legitimním cílem konstrukce v § 51 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, jenž obsahuje pojistky součinnosti žadatele, která je – jak soud výše vysvětlil – pro trvání nároku na příspěvek na bydlení nezbytná. Očekávání žalobce, že mu bude dávka zachována, přestože neplní zákonnou součinnost, kterou je v jeho zájmu poskytovat, právo nechrání.
34. V tomto kontextu je zjevné, že i zvratně použité sloveso *neprokázat* v § 51 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, v dostatečné míře stanoví povinnost žadatele své příjmy prokazovat. Neobstojí proto žalobcův argument poukazující na daňové předpisy, ve kterých se výslovně uvádí, že daňový subjekt *je povinen* něco doložit. Vymahatelná povinnost spojená s určitými následky v případě jejího nesplnění plyne z obojího.
35. Podobně neobstojí žalobcovy argumenty poukazující na bankovní tajemství. Soud již nedávno žalobci vysvětloval, že nejsou důvodné (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2025, č. j. 41 Ad 21/2024-32, bod 34). Žalobce navíc mohl stejně jako při žádosti o příspěvek na bydlení použít jen příslušný formulář s názvem *Doklad o výši čtvrtletního příjmu*, který již sám o sobě může pro tyto účely postačovat. Nebo mohl doložit filtrovaný výpis z účtu, na kterém by byly jen příchozí platby. Pokud by žádné na jeho účtu nebyly, plynula by z toho nulová výše příjmů a žalobce by současně přiměřeně ochránil své soukromí i bankovní tajemství. Nemůže tedy jít o porušení základního práva žalobce podle čl. 10 odst. 2 Listiny.
36. Pokud jde o ústavní argumenty žalobce mířící vůči § 51 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, pak soud předesílá, že tu jde o právo podle čl. 30 odst. 2 Listiny. Podle čl. 41 odst. 1 Listiny se tohoto práva lze domáhat *pouze v mezích zákonů, které tato ustanovení provádějí*. Tyto meze v případě příspěvku na bydlení vymezuje právě zákon o státní sociální podpoře. Mezi tyto meze patří i konstrukce § 51 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, který sleduje naprosto legitimní a racionální cíl průběžného zkoumání, zda nárok na příspěvek na bydlení trvá. Nezasahuje tím do samotného jádra daného základního práva, které by úplně popíral. Nestanovuje žadatelům nesplnitelné či přemrštěné povinnosti. Z ústavního pohledu je tedy naprosto v pořádku (blíže k ústavním požadavkům viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/08, bod 103; Pl. ÚS 54/10, bod 48; Pl. ÚS 15/24, bod 97).
37. Pokud pak žalobce tvrdí, že ustanovení, která použil úřad práce a žalovaný, porušují jeho právo na majetek, pak je třeba konstatovat, že pokud sám nesplnil zákonné povinnosti pro trvání nároku na příspěvek na bydlení, kvůli čemuž tento nárok netrval a správní orgány pozastavily jeho výplatu, resp. pak rozhodly o jeho úplném zániku, tak *v ústavní rovině žalobce vůbec neměl onen ústavně chráněný majetek, resp. vlastnictví*. Ústavní ochrana

vlastnictví se týká *existujícího vlastnictví*. Obecně vztato by se tedy týkala i nároku na příspěvek na bydlení, jen pokud by žalobce splňoval všechny požadavky stanovené právem pro jeho přiznání. Z pohledu Listiny se navíc sociálních práv, včetně práva podle čl. 30 Listiny, lze domáhat právě podle ustanovení hlavy čtvrté Listiny (případně ve spojení s principem rovnosti a zákazem diskriminace). Jejich zařazení do režimu ochrany vlastnictví by mělo smysl pouze tehdy, pokud by ochrana podle čl. 11 Listiny byla silnější [blíže viz Tomoszek, M., Vomáčka, V. Čl. 11 (Ochrana vlastnictví). In: Husseini, F. a kol. *Listina základních práv a svobod*. 1. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2021, marg. č. 44.].

38. Ve zbytku již žalobce svými ústavními argumenty míří na ustanovení, která se v této věci přímo nepoužila (včetně např. zákona o pomoci v hmotné nouzi), resp. se jádro věci na jejich použití neláme. *Správní orgány v otázce příjmů žalobce správně postupovaly podle § 51 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, což je to hlavní a jediné relevantní*. Soud proto z těchto i výše popsanych důvodů neshledal důvod, proč přerušovat řízení a obracet se na Ústavní soud s návrhem na zrušení některého ze zákonných ustanovení, která žalobce napadá.
39. Pokud jde o *náklady na bydlení*, tak žalobce tvrdí, že dne 21. 10. 2024 předložil úřadu práce kopie SIPO účtenek. Ve spise se však žádný takový doklad nenachází. I kdyby v tomto ohledu bylo možné shledat pochybení správních orgánů, na věci by to nic neměnilo. Žalobce zkrátka nedoložil své příjmy. Už to samo o sobě stačí k pozastavení výplaty příspěvku na bydlení a zániku nároku na něj. Zrušení rozhodnutí správních orgánů by proto v tomto případě nic neřešilo, protože výrok jejich rozhodnutí byl kvůli nedoloženým příjmům správný.
40. Žalobce navíc měl možnost vše „zachránit“ a domoci se obnovy nároku na příspěvek na bydlení, pokud by podal novou žádost o něj [§ 54 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře]. Na to ho úřad práce upozornil (byť by tedy žalobce musel jednat rychle ještě v den, kdy si jeho rozhodnutí převzal, odnikud však současně neplyne, že by to pro něj bylo nemožné). *Zákonná úprava i postup správních orgánů byly tedy vůči žalobci velmi vstřícné*. Nečinnost žalobce v relevantní době ovšem bohužel musela mít následky, jaké uvedená právní úprava předvídá. Pokud podle ní správní orgány postupovaly, tak rozhodly správně a po právu.

V. Závěr a náklady řízení

41. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 soudního řádu správního).
42. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 soudního řádu správního).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele*. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno, 30. června 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce